

Ένας απλός άνθρωπος τα βάζει με πλήθος Γενιτσάρων!

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Άγιος Νεομάρτυρας Χριστόδουλος ο εκ Κασσάνδρας (27 Ιουλίου).

Αυτός ο νεομάρτυρας και δούλος του Χριστού Χριστόδουλος ή-ταν από την Κασσάνδρα, από ένα χωριό που ονομαζόταν Βάλτα. Και ενώ ήταν ακόμη μικρός στην ηλικία, αναχώρησε από την πατρί-δα του και πήγε στην Θεσσαλονίκη και εκεί, αφού έμαθε να φτιάχνει χονδρά, μάλλινα υφάσματα και κάπες, εξασκούσε την τέχνη του και, αφού πήγαινε με τους μαστόρους του στα ταξίδια, πάλι επέστρεψε στην Θεσσαλονίκη και καθόταν. Μία φορά όμως, που πήγε στην Χίο μαζί με τον μάστορά του, αγόρασε από εκεί έναν σταυρό αζωγράφητο και αφού επέστρεψε στην Θεσσαλονίκη πλήρωσε και τον ζωγράφισαν, καθώς ήταν στο μέγεθος έως δύο σπιθαμές· και, έπειτα, παίρνοντάς τον, τον πήγε στην εκκλησία του Αγίου Αθανασίου και τον άφησε εκεί, επειδή ήταν φίλος του νεωκόρου της εκκλησί-ας εκείνης.

Εκείνες λοιπόν τις ημέρες έτυχε να τουρκέψει ένας Βούλγαρης, τον οποίο, όταν τον είδε ο ευλογημένος Χριστόδουλος, λυπήθηκε πολύ η καρδιά του, για την απώλεια της ψυχής του και αποφάσισε με τον νου του, να πεθάνει με Μαρτύριο. Γι' αυτό στις 26 του Ιουλίου, χωρίς να πει σε κανέναν τον σκοπό του, κάθεται και γράφει όλα τα αμαρτήματα, που έκαμε από τα νιάτα του και έπειτα παίρνει και τον σταυρό του και πηγαίνει στον πνευματικό· και τον μεν σταυρό τον έδωσε στον πνευματικό και τον κρατούσε στα χέρια του, το δε χαρτί το διάβασε ο ίδιος και εξομολογήθηκε τις αμαρτίες του και με-τά την εξομολόγησή πήγε στον φίλο του τον νεωκόρο του Αγίου Α-θανασίου.

Και την ερχόμενη ημέρα, η οποία ήταν του Αγίου Παντελεήμονα, λέει ο μάρτυρας στον νεωκόρο, ότι ξέχασε και μερικά άλλα αμαρτήματα, οπότε, αφού παρακινήθηκε από αυτόν, πήγε πάλι στον πνευματικό και τα εξομολογήθηκε και εκείνα και πάλι επέστρεψε στον νεωκόρο και έμεινε σ' αυτόν εκείνη την νύχτα. Το δε πρωί, όταν ήλθε η ώρα της Ακολουθίας του όρθρου, σηκώθηκε ο Μάρτυρας νωρίτερα από τον νεωκόρο και άνοιξε την Εκκλησία και άναψε μόνος του τα καντήλια και έμεινε, ώσπου τελείωσε ο όρθρος και η θεία Λειτουργία. Και μετά την λειτουργία λέει στον νεωκόρο· «Πήγαινε, φέρε μου τον σταυρό μου». Και αυτός του λέει· «Και τί τον θέλεις;». Ο Μάρτυρας του λέει· «Θέλω να τον πάω στον ζωγρά-φο, για να κάνει έναν άλλο παρόμοιο, να τον δώσω σε έναν άνθρω-πο».

Αυτός τότε πήγε και τον έφερε. Και αφού πήρε τον σταυρό ο Μάρτυρας, κατέβηκε στο χάνι και έραβε. Και όταν άκουσε που χτύπησαν τα νταούλια για την περιτομή

εκείνου του άθλιου Χρι-στιανού, που τούρκεψε, αφήνει ο ευλογημένος Χριστόδουλος την δουλειά του, βγάζει τα μαχαίρια από την μέση του και το καλαμάρι του, βγάζει την πετσέτα από την κεφαλή του, αφήνει την σακούλα του και, παίρνοντας τον σταυρό στο χέρι, βγήκε με τόλμη στον δρό-μο και πηγαίνει κατ' ευθείαν στον καφενέ, όπου ήταν συγκεντρωμέ-νο πλήθος Αγαρηνών και μπαίνοντας με μεγάλη τόλμη μέσα στον καφενέ, κρατώντας τον σταυρό στα χέρια, λέει σ' εκείνον τον άθλιο, που αρνήθηκε τον Χριστό· «Αδελφέ, τί έπαθες; Να η πίστη μας, να, ο Χριστός που σταυρώθηκε για την αγάπη μας, και εσύ γιατί αφήνεις τον Χριστό τον Σωτήρα σου και γίνεσαι Τούρκος;».

Εκείνος όμως ο μιαρός δεν έδινε σημασία στα λόγια του. Τότε ο Μάρτυρας πήγε πιο κοντά του και του έδινε τον σταυρό, για να τον φιλήσει λέγοντάς του· «Φίλησε, αδελφέ, τον σταυρό του Κυρίου μας». Αλλά εκείνος ο αποστάτης δεν το δεχόταν. Οι γενίτσαροι, βλέποντάς το αυτό, τον έ-διωξαν έξω. Ο Άγιος όμως έλεγε σ' αυτούς· «Εγώ με εσάς δεν έχω να κάνω τίποτε. Αλλά με αυτόν τον αδελφό μου, που ζητά να αρνηθεί την πίστη του». Έτσι δεν δείλιασε, ούτε έφυγε, αλλά πάλι πήγαινε κοντά στον αρνητή εκείνον του Χριστού και τον παρακινούσε να μη γίνει Τούρκος. Τότε όρμησαν κατά πάνω του οι γενίτσαροι και του έδωσαν πλήθος ξυλιές και τον χτύπησαν και μαχαιριές πολλές πίσω στον λαιμό και στην κεφαλή έτσι, ώστε έτρεχαν τα αίματα σαν βρύ-ση.

Έπειτα τον έδεσαν και τον πήγαν σηκωτό στον αγά των γενιτσά-ρων, κρατώντας και τον σταυρό στο χέρι. Και την ώρα εκείνη έτυχε και περνούσε ο μέγας οικονόμος από τον δρόμο και αμέσως μόλις τον είδε ο Μάρτυς, δεν σκέφτηκε πως ήταν δεμένος αλλά όπως μπορούσε, έκανε σ' αυτόν το σχήμα της προσκυνήσεως έως κάτω, δείχνοντας με αυτόν τον τρόπο, πόσο πρέπει οι λαϊκοί να τιμούν τους ιερωμένους.

Πήγαν λοιπόν τον Μάρτυρα στον αγά των γενιτσάρων και από εκεί τον πήγαν στον μουλά, δηλαδή στον δικαστή. Ο δε δικαστής τον ρώτησε· «Ποιος σε έστειλε να κάνεις αυτό το πράγμα;». Ο Μάρ-τυρας αποκρίθηκε· «Κανένας άνθρωπος δεν με έστειλε, αλλά ο Χρι-στός». Ο δικαστής του λέει· «Άστα αυτά και γίνε Τούρκος». Ο Μάρτυρας όμως με μεγάλη ανδρεία ανταποκρίθηκε· «Και εσύ άσε τον τουρκισμό και γίνε Χριστιανός». Μόλις τα άκουσε αυτά ο δικα-στής πρόσταξε και τον έδειραν, δεν έδωσε όμως και διαταγή να τον θανατώσουν.

Οι γενίτσαροι όμως έστεκαν στο πόδι φωνάζοντας ε-ναντίον του δικαστή, ότι, ή θα έδινε διαταγή σ' αυτούς να τον θανα-τώσουν, διαφορετικά, αυτοί θα τον κατάκαιγαν εκεί μέσα στο δικα-στήριό του. Γι' αυτό, επειδή φοβήθηκε ο δικαστής παρέδωσε τον Μάρτυρα σ' αυτούς για να τον πάνε στον μουσελίμη. Και καθώς τον πήγαιναν, του έβαλαν το σχοινί στον λαιμό και έσερναν το αρνί του Χριστού εδώ

και εκεί, ώσπου τον παρουσίασαν στον μουσελίμη. Ο μουσελίμης τον ρώτησε για εκείνο, που τόλμησε και έκανε και για να τουρκέψει.

Ο Μάρτυρας όμως αποκρίθηκε τα ίδια λόγια που είπε και στον δικαστή. Γι' αυτό πρόσταξε και τον ερριξαν καταγής και του έδωσαν διακόσιες τέσσερις ξυλιές στα πόδια, έτσι ώστε η γη κοκκίνισε από τα αίματα. Έπειτα τραβώντας τον με την βία τον πή-γαιναν να τον κρεμάσουν. Ο δε Μάρτυρας περνώντας από το τζερσί σε όσους Χριστιανούς συναντούσε στον δρόμο έλεγε· «Συγχωρήστε με, αδελφοί, και ο Θεός θα σας συγχωρήσει». Και όταν τον πήγαν στον Άγιο Μηνά, εκεί μπροστά στην πόρτα τον κρέμασαν. Και έτσι έλαβε ο Μακάριος τον στέφανο του Μαρτυρίου.

Υστέρα τον ξεγύμνωσαν και τον σταυρό τον έβαλαν πίσω στην ράχη του και στεκόταν κρεμασμένος ο αθλητής φορτωμένος με τον τίμιο σταυρό (όπως ήταν φορτωμένος τον σταυρό του ο Δεσπό-της μας Χριστός, όταν πήγαινε στον Γολγοθά) δύο ημέρες. Και μετά από αυτά έδωσαν οι Χριστιανοί εξακόσια γρόσια και πήραν το Άγιο λείψανο του Μάρτυρα και το ενταφίασαν με τιμές. Και όσοι έτυχαν εκεί, πήραν χάριν ευλαβείας και αγιασμού από το σχοινί του Μάρτυρα και από το πουκάμισό του.

Και όταν αυτοί αρρώσταιναν, καπνίζονταν από αυτά και γιατρεύονταν. Το ίδιο και όταν άλλοι αρρώσταιναν, τα έπαιρναν και αφού καπνίζονταν ή σφραγίζονταν με αυτά, γίνονταν υγιείς, προς δόξα του Θεού, ο οποίος δοξάζει αυτούς που τον αντιδοξάζουν. Με του οποίου το έλεος μέσω των πρεσβειών του Μάρτυρα, ας αξιωθούμε και εμείς της Βασιλείας των ουρανών.

(Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής τ. ΣΤ', έκδ. Συνοδεία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ιερά Καλύβη Άγιος Σπυρίδων, Νέα Σκήτη Άγιον Όρος σ. 141-144)